

„...élővé tegyem a legbelsőbb titkokat...”

Beszélgetés Boldizsár Ildikó meseterapeutával

Boldizsár Ildikó a Bródy Sándor Könyvtár Gyermekkönyvtárának meghívására jött Egerbe, a Királylány születik című, Fitz-díjas könyve bemutatójára.

– **A XXI. században mi a szerepe a mesének az életünkben?**

– Sajnos már nem ugyanaz, mint a megelőző századokban. Azt gondolom, hogy az emberek elveszítették a kapcsolatukat azokkal az ősi történetekkel, szerkezetekkel, amik azt segítették, hogy jobban megértsék a világot és saját magukat. Most itt a XXI. században már egy kicsit jobb helyzetben van a mese, mint a XX. század végén. Ha a szerepe még nem is olyan erős most, mint az idők kezdetén, azért egyre többen hallják meg a mesékbe rejtett üzeneteket és azokat a tudáselemeket, amik abban segítettek az emberiséget, hogy boldogabban éljenek, amíg meg nem halnak.

– **A mese tanít, szórakoztat és gyógyít is.**

– Igen, ez az általam kidolgozott metamorphosis meseterápiás módszer azt bizonyítja, hogy a mese képes arra, hogy rendezze azokat a szétesettségeket, zűrzavarokat, amik az embert jellemzik, mind az egyén szintjén saját magán belül, mind a párkapcsolataiban és a világhoz való viszonyában. Az eljárás, amit én kidolgoztam, 26 éves kutatómunka eredménye, és azt bizonyítják a tapasztalatok, hogy mind a mentális betegeket, mind pedig a fizikai betegeket jól tudja segíteni.

– **És nemcsak a gyerekeket. Sokan könnyelműen a meséket kizárólag a gyerekek „hatáskörébe” sorolják.**

– Azt gondolom, hogy az a lényeges, ha a mese helyét keressük, hogy majd akkor lesz újra helyén minden, ha újra a felnőttké is lesz, az ő életükben is helyet kap. A mese csak az utóbbi 100 évben lett a gyerekek műfaja, azt megelőzően a felnőttek mindennapi kenyere volt az imádság és a valóságos kenyér mellett.

– **Mi szorította háttérbe a mesét a XX. században?**

– Nem nehéz kitalálni: a televízióból áradó képmennyiség, a közösségek felbomlása, az emberek magánya. A mese ugyanis közösségi műfaj, ott él, ahol sok ember van, ahol sokan együtt vannak, figyelnek egymásra, és meghallgatják egymás történeteit. Most az emberek ülnek a televízió előtt, és hallgatják mindenféle messzi, távoli kultúrák magányos, depressziós hőseinek és hősnőinek ömlengéseit, ahelyett, hogy a régi történetekhez kötnék magukat és azok bölcsességéből táplálkozva virágoztatnák fel saját életüket.

– **Létezik jó és rossz mese, vagy alapvetően minden mese jó?**

– Az attól függ. Létezik olyan, hogy egy mesének jó a vége, vagy rossz a vége. Ha pedig másképp nézem, a műmesék között létezik olyan, ami kevésbé sikerült, ami nem tudja azt a szerepet betölteni, amit egy mesének kell. A népmesék között nem találunk ilyet, azok úgy jók, ahogy vannak, hiszen évszázadok alatt kikristályosodott tudás eredménye minden egyes történet.

– **Beszéljünk a királylányokról! Ez a mű szinte mitológiát teremt, a gyerekeknek egy egészen sajátos és mély világot tár fel.**

– Igen, ez volt a céloom vele, pontosabban ez nem is mese a maga nemében, azt lehet rá mondani inkább, hogy ez egy áldás, egy olyan szakrális szöveg, ami a kislányokat a legmélyebb nőiségükben szólítja meg, kicsi koruktól kezdve. Nekem az volt a céloom, hogy újra élővé tegyem a legbelsőbb titkokat, amiket egy kislány születése óta magában hordoz. Ezek a titkok azt mutatják, hogy hogyan tudják a bennük lévő szépséget kibontakoztatni, nővé válni. A terápiás rendeléseken és az életben is nagyon sok olyan lánnyal, asszonnal találkozom, akiknek a legnagyobb problémája az, hogy nem tudják, hogy mit is jelent ma, ebbe a világban nőnek lenni, nőként létezni.

Bérczessy András

Alkony